

środa, 29.07.2026

Płonka Kościelna

Objawienia Matki Bożej w Płonce Kościelnej

.

Obraz Matki Bożej w Płonce został namalowany olejnymi farbami na płótnie przez Teodora Łosickiego, poświęcony przez księdza Bayera, natomiast do kościoła ofiarował go w 1658 roku miejscowy parafianin Bartłomiej Roszkowski. Od czasu umieszczenia go w głównym ołtarzu świątyni do objawień Matki Bożej „żadnych cudów i zjawienia łask Bożych z siebie nie wydawał”, czytamy w kronikach. Ożywienie religijne i zainteresowanie wiernych obrazem spowodowały dwa objawienia Matki Bożej.

.

Pierwsze objawienie miało miejsce u bogatego szlachcica parafii płonkowskiej o nazwisku Płoński, u którego pracowała osiemnastoletnia Katarzyna, córka biednej wdowy. Działo się to w dniu święta Matki Bożej śnieżnej, 5 sierpnia 1673 roku, kiedy Katarzyna zajęta była pracą w sieni domu swoich gospodarzy.

.

Po raz drugi Niewiasta ukazała się Katarzynie w dniu Podwyższenia Krzyża Świętego tj. 14 września tego samego roku. Miało to miejsce w domu rodzinnym Katarzyny. Niezwykła Niewiasta w powłóczystych szatach trzymała w jednej ręce krzyż, a w drugiej księgę. A dnia 17. września w obecności księdza proboszcza i licznych świadków Katarzyna opowiedziała dokładnie obydwie widzenia i ich treść.

.

Objawiająca się Pani nawoływała do pokuty, poszanowania dni świętych oraz oddawania Jej czci w Obrazie Wniebowzięcia: „Wielką cześć miejcie dla mojego obrazu w tym kościele” powiedziała Pani. Jednak po tym widzeniu nie było już dalszych. Natomiast po

objawieniach, na ich potwierdzenie, w kościele płonkowskim zaczęły dziać się niezwykle zjawiska. Otóż, zarówno przy obrazie Matki Bożej jak też nad kościołem widywano nocą niezwykłą jasność, słyszano bicie dzwonów oraz odczuwano niezwykle przyjemną woń płynącą od ołtarza, w którym umieszczony był obraz Matki Bożej. Wieść o objawieniach, jak też o niezwykłych zdarzeniach szybko się rozeszła i do Płonki zaczęli przybywać wierni z różnych stron Polski, z Prus, z Litwy, Rusi, Galicji i zyskała ona miano „Jasnej Góry Podlasia”. Odnotowano też liczne uzdrowienia. Biskup Stanisław Dąbbski dnia 27 marca 1679 roku dekretem zezwolił na publiczny kult przy obrazie Wniebowzięcia NMP, który rozwijał się w starym, a potem przebudowanym kościele. Następnie kościół został zamknięty w 1816 roku przez władze carskie i bardzo podupadł, a kiedy w 1905 roku rząd carski ogłosił tzw. ukaz tolerancyjny, to kościół pobudowano na nowo i choć w 1944 roku hitlerowcy wysadzili wieże i uszkodzili kościół, to po wojnie go ponownie odbudowano i służy dziś wiernym i jest miejscem kultu Matki Najświętszej.